

[Ib Christensen)

udgifter til opvarmning og transport osv. må skaffe sig kompensation på den ene eller den anden måde, og fordi man jo heller ikke rører pristalsreguleringen. Vi kan altså med andre ord konstatere, at også inflationsvirkningen er klart negativ.

For det tredje er fordelingen af byrden rystende asocial. Pensionisterne er den gruppe, der rammes forholdsvist hårdest af højere fyringsudgifter, som disse højere afgifter på olie og gas afstedkommer, og dertil kommer, at folk, der skal køre til og fra arbejde, jo i høj grad rammes af de højere benzinafgifter, som den højere benzinafgift medfører.

Det store spørgsmål er: hvordan virker forslagene så på det, som skulle være baggrunden for det hele, nemlig dette at spare energi? Her har vi faktisk ikke kunnet få nogen klare oplysninger fra regeringen. Man har kun nogle fornemmelser eller formodninger om, at det måske vil virke tilbageholdende med hensyn til folks energiforbrug, mens der også kan argumenteres stærkt for, at en samlet forhøjelse af energipriserne på ekstra 20 pct., som der her er tale om, på længere sigt vil smitte af i form af højere omkostninger og øget inflation og derfor i virkeligheden måske ikke påvirke energiforbruget på lang sigt, som man har forventet.

På den baggrund er det unægtelig ikke forbavsende, at regeringen er kommet til at stå alene med forslagene, selv om der var to partier, centrum-demokraterne og de radikale, der var meget tæt på under kun meget minimale indrømmelser at acceptere forslagene og stemme for dem – og altså gøre sig medansvarlige for forslag, som har disse negative virkninger. Nu gjorde regeringens usmidighed og manglende evne til at blive enig med sig selv jo, at de pågældende partier ikke kom med, men kendsgerningen er altså, at vi står over for et kriseindgreb, som må befrygtes at få nogle negative virkninger for både økonomien og beskæftigelsen.

Jeg vil lige gøre en kort bemærkning til hr. Ole Vig Jensen, der sagde, at det radikale venstre ønsker jordprisstigningerne bremset. Det undrer mig så, at det radikale venstre er med til sammen med regeringspartierne at nedsætte den amtskommunale grundskyld og dermed forøge jordprisstigningerne yderligere, ligesom de var nærmest negative over for retsforbundets forslag om en jordværdistigningsafgift, der inddrager jordværdistignin-

ger ud over inflationen. Det ville være skønt, hvis der var større overensstemmelse mellem det, man siger, og det, man gør.

Hr. Ellemann-Jensen siger, at det er Danmarks selvstændighed, det drejer sig om. Jeg må nok sige, at det er en stærk udtalelse at komme med fra en ordfører fra et parti, der mere end noget andet har repræsenteret eftergivenhedspolitikken over for De europæiske Fællesskaber, den totale nationale underkastelse under EF-politikken i stort og i småt. Men der er vel det i det, at hvis man ikke gjorde et eller andet, så kom vi i den situation, at vi helt åbenlyst blev sat under direkte administration af EF, således som Italien og Storbritannien er blevet det på tidspunkter. Det er vel én af forklaringerne på, at man nu mener, det er nødvendigt politisk at foretage sig et eller andet.

Det, man så kunne have foretaget sig, som kunne have hjulpet, det var det, at man gennemførte en politik, som brød med de bindinger, som EF-medlemskabet pådrager os, og som er medansvarlige for vores økonomiske situation, både betalingsbalance- og beskæftigelsessituationen. Men derom er der jo overhovedet ikke tale. Tværtimod retter man sig efter de mere eller mindre udtalte direktiver vedrørende den økonomiske politik, som EF kommer med, herunder en opprioritering af inflationsbekæmpelsen og neddæmpningen af bekæmpelsen af arbejdsløsheden, eller, som der her er tale om, neddæmpning af betalingsbalanceunderskuddet eller forsøg derpå ved hjælp af forøget arbejdsløshed, for det er jo sandheden, når vi siger det ligeud, omkring denne økonomiske politik.

Hr. Ellemann-Jensen siger, at ingen er kommet med seriøse alternativer. Hvis det var rigtigt, ville det være en trist situation, når vi betragter, hvor lidt seriøs regeringens politik er – jævnfør det, jeg sagde i indledningen. Men det er da heller ikke en seriøs udtalelse fra hr. Ellemann-Jensens side, idet der er flere partier, der er kommet med alternativer.

Hvis vi lytter til udtalelser fra de mest seriøse økonomer her i landet, som både er det økonomiske råds formandskab og en lang række uafhængige økonomer, så går de ud på, at vi skal bryde den hidtidige valutapolitik, at dette er en forudsætning for, at vi kan vende beskæftigelsesudviklingen og klare